

Đề bài

Hãy viết bài
văn ngắn kể về
một việc tốt mà
em đã làm.

Bài làm

Buổi chiều hôm ấy, một buổi chiều mùa đông, cơn mưa dài đã đem đến cho không gian một màu xám đục. Em đi học về trên con đường làng quen thuộc. Bỗng nhìn sang bên kia đường, em thấy một người phụ nữ trạc tuổi bốn mươi đang bế đứa bé chừng hai tuổi, vai cô lại khoác túi, một tay xách giỏ nặng đang lúng túng bên vệ đường, khuôn mặt cô thoáng vẻ lo âu.

Em đến gần cô, khẽ hỏi:

– Cô ơi! Cô về làng phải không?

Cô mỉm cười và bảo:

– Ủ! Cô về làng ở cuối đường này đây. Cháu đi học về đấy à?

Cô không nhờ em xách hộ giỏ nhưng nhìn ánh mắt đầy vẻ lo lắng của cô, em biết mình phải làm gì lúc ấy. Không ngần ngại, em đưa tay đỡ lấy giỏ đồ của cô và nói:

– Cháu xách giỏ đồ giúp cô nhé!

Cô đưa giỏ cho em nhưng có vẻ ái ngại. Có lẽ cô nghĩ em sẽ không xách được cái giỏ nặng ấy. Em xách giỏ và sánh bước bên cô, giỏ nặng thật, thảo nào cô mệt mỏi vậy. Đi được một quãng đường ngắn, cô bảo:

– Thôi cháu à! Giúp cô bấy nhiêu được rồi đấy. Cháu nhỏ thế mà xách giỏ nặng, cô không đành lòng.

Em quả quyết trả lời:

– Không sao đâu cô ạ! Cháu vẫn xách được đấy mà.

Thế là em tập trung vào việc xách cái giỏ nặng ấy để giúp cô. Đứa bé úp mặt vào vai mẹ mà ngủ, nó vừa nín khóc nên đôi vai thỉnh thoảng giật lên theo tiếng nấc hẫy còn trong giấc ngủ.

Thấy thương hai mẹ con cô ấy, em đã quên đi sự nặng nề trên đôi tay bé nhỏ của mình. Về đến làng, trời nhá nhem tối. Em trao lại giỏ xách cho cô rồi rào bước về, vừa đi vừa thấy vui vì đã làm được một việc có ích: Biết giúp đỡ người khác đang gặp khó khăn. Em càng vui hơn nữa khi bắt gặp ánh mắt của cô nhìn em với cái nhìn trìu mến, đầy thiện cảm.

Cô vẫn đứng đấy dõi mắt nhìn theo em, cho đến khi em đã khuất bởi những căn nhà nhỏ lúp xúp bên đường.